

כב

ושאמרתם א' מאן דשאתי היראנא כהני מיני זמר וכל שכן ע[ם] גוים מאי דינא עליה.

בר דינא [הוא] ומשמתין ליה אלא אם כן קאיי קמי מלכותא ומנין בעד יש ומתימן בנפשיה ולא מיפריץ ויריע מיניה דבההוא עיראנא מסיק אדעתיה חרבן בית המקדש ומייתי עציכותא לליביה ולא הארי ותאיי דשטע משום יקרא דמלכותא למעבד חסדים בישראל דהוה איכא בבבל מן מאתן שנין ומפי מאן דקיימי בבאבא דמלכותא ושרו לחו רבנן בהדין עיניאנא ודוקא דמתימן בנפשיה ורודף אהרי חסד כנחמיה בן חכליה דהוה למשקי מלכא ואי אפשר דלא זמרו קמיה וכי האי נמי או ראני ובאדה וחרי אתו לידי פריצותא ומחזירין אותו ולא שרו ליה למעבד חכין.

כג

שאל ב' רב נחשון בר ברכיה ג' ז"ל מרבינו האבי ז"ל. תא דגרסינן שלחו ליה למר עוקבא זמרא סנא לן דאסור זכו ובתלמוד ירושלמי ד' מצינו דאבעיא לחו מהו לכתוב חרין תלת טילין מן פסוקא ופשטו מסעשה דמר עוקבא דשלח לריש גלותא דכתב ישראל אל השטח כעמים אל גיל. ור' מונא נמי שלח כתב לר' חושעיה ה' ראשיתך מצער ותשנה מאד אחריתך. על איזה מהן נסמך. אם נאמר כי אלו סארץ ישראל לא כתבו הפסוקים כמו שהן מפני שלא שרטטו, ולמה לא שרטטו וכתבו הפסוקים אלא הפכום. ועוד ראינו דיש מן הגאונים ז"ל סנקד על הפסוקים ויש מי שאינו סנקד, וחמנקד מנין יודע שהנקוד כשרטוט, יפרש לנו אדוננו.

וחשיב אנו על תלמוד שלנו סומכין ו' ומאי דפסיק חכא לא חיישינן לסאי דאיתא התם. ודאי לגלויי מלתא דמסתמא הכא או דלא מפרשא הכא ולא מכחשא נמי סמכינן עליה, אי גמי מלתא דפירושא. ולענין מאי דשנו התם פסוקי ואקדמו ואחרו, סתזיא מלתא דלאו משום שרטוט אלא משום שלא יכתבו פסוק כצורתו ויהיה משולח בידי גוים. וחרי מצינו שאף משם כתבו בלא שרטוט פסוקים כמות שהן, דאמר רב יוסף (כ.) מאן ליבא לן דר' אביתר דסמכא הוא ועוד הא הוא דשלח

א' גנוי קרם ס' חמישי 59, מתשובות רב האי לקירואן. ועיי' עוד באוצר הגאון לסומה ליה ע"ב. ב' תגיל ס' מיו; שעית ס' ל"ט. ועיי' באיי היס לשעית שם. ונעקקה בהאשכול מהדורת אוירבאך ח"ב צד 33. ג' מקירואן. ד' מגילה פ"ג, ה"ב. ה' כי רבי. ו' עיי' סבואי ל"ט מתיבות צד VI (ואוצר הגאונים לפסחים צד 16 וסוכה צד 24 בס' מיו). וכן הוא לשונו בתשובה אחרת: „ומלתא דפסיקא בתלמוד דילנא לא סמכינן בה על תלמודא דבני ארץ ישראל, הואיל ושנים רבות איפסיקא הוראה סתמן בשמארא וחכא הוא דאיתבררי מסקני (אי גמי) אנן על מסקאני דהכא סמכינן, אבל מילתא דלית עליה פלוגתא בתלמוד דילנא חויננא מה דאיתמר התם אינמי לגלויי מעמא דסילתא כגון פירושא דאירוח ביה מסברא התם והכא קיפא“ (חגי' ח"ב צד 125-6). ועיי' עוד פרקו בן באבוי שפרסמתי בתרביץ שנה ב' צד 397.